

Елена Павлова

По закона на маховика

Имах три долара в джоба и никаква надежда да намеря от някъде пари. Поне до хонорар, който щях да получа в неясно бъдеще другия месец. Лошо е да работиш на парче, а още по-лошо е да те смятат за толкова долнокачествен редактор, че да ти плащат на три месеца накуп. Все едно не съществуаш.

Тъй или иначе, имах три долара и сума разходи за покриване в началото на зимата. Седях пред прозореца, гледах към калната уличка и лениво си мислех колко хубаво би било някой чичо в Мексико да умре и да ми остави наследство... от петстотин хиляди например. Или, хайде да не съм алчен, поне стотина бона. Само дето нямах чичо – нито в Мексико, нито където и да е, да не говорим за това, че...

Пощалонът мина, пусна пачка реклами и вестника в кутията, остава някакъв пакет на оградата и си отиде. Слязох да ги прибера.

Пакетът беше от пра-чичо ми Дейвид. Старият куку е на сто и три години и никога не сме били кой знае колко близки... За какъв дявол му беше да ми праща колет?

Занесох всичко в кухнята, хвърлих рекламите в кошчето, сложих вестника на масата до кафето и отворих пакета.

Вътре имаше картонена кутия от обувки и писмо.

„Скъпи ми пра-племеннико, пишеше чичо,

Когато получиш това ще съм умрял (хе-хе), защото съм наредил на адвокатата си да ти го прати само в случай, че се гътна. Смятай го за свое освободено от такси наследство и се възползвай от него както ти е по вкуса. Всичко друго оставям на завения ти братовчед.

Поздрави от отвъдното: Дейвид Кулхарт“

Дърт куку, както вече казах. Все пак отворих кутията.

В нея беше маховикът.

Седях и го зяпах поне десет минути, неспособен да реша това подигравка с мен ли е, сериозно ли е... да се смея ли или да плача.

Дъртият пръч винаги е живял уединено – и доста солидно. Доколкото знам, през живота си не е похващал работа, а когато мама го питаше откъде вади пари, той все й смигваше „Имам едно-две наследства...“ – от кого, така и не стана ясно. Дейвид живееше в малка къща на Салт Лейк и маховикът стоеше на плочата над камината. Посещавахме го поне веднъж седмично докато бях малък – мама му готвеше и переше. Не ме питайте защо си даваше този труд.

Но маховикът винаги беше в движение.

Всъщност, това не е точно маховик, но господ да ме убие ако знам как се казва. Сещате се – система скачени месингови пръстени, които се въртят свободно един около друг в налудничавя плетеница. Доколкото знам, тези лъскави боклуци се въртят на база на гравитацията и са нещо като полу-перпетуум мобиле, като с едно докосване могат да изкарат часове в движение... Дявол знае. Във всеки случай, обичах да гледам маховика – и може би за това пра-чичо ми го е пратил. Макар че бих предпочел да наследя някоя стотачка.

Нямам камина, но го сложих на бюрото си. Бутнах го с пръст и пръстените се завъртяха.

Красива работа. И крайно безполезна.

Прегледах вестника, допих кафето и се хванах за работа.

На следващият ден маховикът още се въртеше. Беше някак странно успокоително да го поглеждам от време навреме докато драскам по долнокачествените произведения на долнокачествени автори. Някак си изведнъж ми идваше дар словото, ако мога така да се изразя.

Следобед пощальонът ми остави дебело писмо в кремав плик.

Беше от адвокатска кантора с най-малкото десет имена в заглавието.

В писмото се казваше, че бездетната госпожа Карудърс е починала и ми е оставила в наследство осем хиляди и триста долара. В завещанието съм бил споменат някъде между Анонимните Алкохолици и домашната ѝ котка. Имаше и чек.

Странното в случая беше, че не познавам никаква госпожа Карудърс, със или без деца.

Изтеглих парите, уредих ремонта на покрива и доволно се прибрах да работя. Сигурно беше станала грешка, но понеже и без друго никакви наследници не биха проявили претенции (както се надявах), едва ли някой щеше да тръгне да проверява.

Следващата седмица маховикът все още се въртеше. И получих дебел кремав плик. Беше от малка адвокатска кантора в затънтени гори тиллейски – починал бил някой си Ханк Върмънт, който ми оставил два акра земя.

Направих справка за земята и я продадох.

Маховикът продължаваше да се върти.

Два месеца и пет наследства по-късно започнах да се чувствам странно. Пръстените продължаваха равномерно да проблясват на бюрото ми. Бях забогатял с някъде стотина бона – от съвършено непознати

хора. Все едно името ми е било вписано в някакъв благотворителен списък. Но това не беше възможно, не би могло да се случва... нали?

Когато пристигна осмото наследство – акции на стойност близо осемдесет хиляди – останах втрещен до бюрото си. Маховикът се въртеше.

Протегнах ръка и хванах пръстените му. Вибрираха слабо в хватката ми, после се успокоиха. Прибрах го грижливо в кутията от обувки и зачаках.

Нито едно наследство в продължение на две седмици.

Извадих го и го побутнах. Силно.

Същия следобед получих поредния кремав плик. Този път наследявах двеста и тридесет хиляди.

Втречих се в маховика и решително ударих най-долния му пръстен. Машинарията бясно се завъртя.

Три дни по-късно пристигна адвокат с печално лице, който ме уведоми, че по силата на завещанието на Макс Девъргаст III – Джуниър наследявам имението му в Санта Клара... невероятно ранчо на обща стойност някъде около седем милиона.

Същия ден спрях маховика. Не го прибрах обаче и вечерта той отново се въртеше – сигурно бях бутнал бюрото без да искам. Въртеше се бавно, лениво, непрестанно – както на камината на Дейвид. На сутринта за мен имаше плик и триста и петдесет долара.

Сега живея в Санта Клара. В ранчото. Ожених се и се разведох. Гледам коне и немски овчарки. Маховикът стои над камината в гостната. Върти се бавничко. Всяка седмица наследявам по няколкостотин долара, което ми е напълно достатъчно да се издържа. Прислужницата ми понякога води малкия си син със себе си. Забелязах колко очаровано гледа малкият към маховика. Чудя се дали да не му го оставя в наследство, когато и на мен ми дойде редът да ходя в ада. А понякога, най-често късно нощем се чудя какво ще стане ако завъртя машинката силно, много силно... и какво бих правил с милиардите на Бил Гейтс.

КРАЙ

© Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/215>]